



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 832/2016-57

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. marca 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) prerokoval prijatú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Mariánom Ševčíkom, CSc., Advokátska kancelária, Nezábudková 22, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 296/2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosti [REDACTED] n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 832/2016-24 z 10. novembra 2016 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť [REDACTED] (ďalej len

„sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 296/2013 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Sťažovateľka vo svojej sťažnosti uviedla chronológiu úkonov vykonaných okresným súdom a účastníkmi konania v napadnutom konaní až do podania sťažnosti, a k skutkovému stavu uviedla najmä, že:

„(...) V predmetnej veci spis. zn. 7C/296/2013 dňa 16.9.2013 podala sťažovateľka(...) na Okresnom súde v Žiline, návrh na vydanie platobného rozkazu o finančnú úhradu nájomného, v zmysle ustanovení § 172 OSP, ods.1, a § 451, ods. 1 OZ.

2.3.2015 Okresný súd - podpredseda, oznamuje sťažovateľovi, že v konaní sa nič(...) hrozného sa nedeje, s totálne absurdným zdôvodnením, že súd skúma nadobudnutie vlastníckeho práva, akoby v spore išlo o vlastníctvo.

4.3.2015 Sťažovateľ zasiela predsedovi OS Žilina opakovanú sťažnosť na bezdôvodné prietahy v konaní.

(...) Od podania prvej sťažnosti na neodôvodnené prietahy v konaní (29.1.2015), po dátum uhradenia súdneho doplatku (4.8.2015), neodôvodnené prietahy v konaní napriek opakovaným sťažnostiam predstavujú 187 dní.

Pritom § 172 OSP neumožňuje súdu nekonať.

Ku dňu podania sťažnosti na bezdôvodné prietahy v konaní na Ústavný súd SR, 16.9.2015, neodôvodnené prietahy v konaní(...) predstavujú celkom 730 dní.

Čo znamená, že sú to pri seniorskom veku sťažovateľky už dva roky + 7dní.

Vzhľadom na tak závažné porušenie práva súdom počas dlhých mesiacov a pre nedôstojný priebeh súdneho procesu, akceptovaním špekulatívnych listín, vedome predkladaných súdu, v zrejmej snahe ho podviesť nepravdivými skutočnosťami súd podivuhodne akceptuje, v protiklade s neakceptovaním uplatňovaných zákonných námietok navrhovateľa/sťažovateľa. Pojednávania nie sú riadne pripravené a späté s opakovanými šikanóznymi snahami súdu nezmyselnými predvolávkami ísť sa pozrieť na výlet na pozemok sťažovateľa, bez zabezpečenia jeho ochrany pred potenciálnym agresívnym atakom a bez odborného geodeta oprávneného určovať lomové body medzi jednotlivými parcelami (225

km od jeho trvalého bydliska - t.j. 450 tam a späť), ktorý sťažovateľ pozná už vyše 70 rokov, pod zámienkou tzv. ohliadky na mieste, bez splnenia zákonom uvažovaných zmysluplných podmienok, keď ani opakované sťažnosti na prietahy v konaní predsedovi Okresného súdu v Žiline nepomohli dať priebeh konania do zákonných rámcov musí sťažovateľ pri ochrane svojich práv podať túto sťažnosť.

Z(...) prehľadu je zreteľne zdokumentované, že sťažovateľ vždy promptne, obranne reagoval na šikanózne postupy súdu. Vo vysokom seniorskom veku chorého sťažovateľa sa vek dožitia človeka už totiž nepočíta na roky, mesiace, týždne, ale na dni. Preto je 737 dní bezdôvodných prietahov v konaní z tohto aspektu pre sťažovateľa vážna psychická záťaž a ujma na právach žalobcu.

(...) Bezdôvodnými, viacmesačnými prietahmi v konaní vyúsťujúcich do viac ako dvoch rokov, sa sťažovateľ dostal do situácie, že sa nedovolal ochrany svojich práv ani sťažnosťami predsedovi Okresného súdu v Žiline a nepochodil ani na Krajskom súde v Žiline, takže sťažovateľova právna neistota naďalej pretrváva až do dňa meritórneho rozhodnutia vo veci, ktoré je v dôsledku krokov okresného súdu v nedohľadne.

(...) Pre svoj vysoký vek sa ťažko chorá sťažovateľka nazdáva, že jej náhle zhoršenie zdravotného stavu nie je vec neobvyklá. Musí s tým žiť. Takéto stavy jej objektívne zabraňovali v účasti na dvoch vytyčených pojednávaniach v krátkom čase. To by sa nemalo stať dôvodom na pardonovanie okresného súdu za tieto mnohomesačné prietahy v konaní a uchránenia súdu zaplatiť primeranú majetkovú ujmu sťažovateľovi. Ako je zdokumentované, sťažovateľka si však vždy v konaní promptne plnila všetky zákonom i súdom požadované povinnosti.

Vo vyššie uvedenom časovom rozpätí odporcovia podali svoje priam primitívne, prieťahľadné lživé, ale pritom účelové vyjadrenia, ktoré v podstate potom neustále opakujú, ktoré sa pre súd prekvapujúco stávajú priamo pokynmi ,aby v ich zmysle postupoval. Sú síce úplne nezmyselné, právne irelevantné a skutkový stav i priebeh skutkového deja deformujúce tvrdenia, ale nestranný súd má povinnosť to vyriešiť a nie splňať želania a odporcov.

Sťažovateľ pre nedôstojný priebeh súdneho procesu, pretože v rozpore s ustanoveniami OSP - súd konanie po viac ako 2 rokoch, síce s určitými, ale nie

relevantnými pojednávaniami a bez akéhokoľvek dokazovania v zmysle § 132-135 OSP, vedie takže vynesenie právoplatného rozsudku je v neznámej budúcnosti.

Bezdôvodné prietahy v konaní Okresného súdu v Žiline podľa jeho vyššie stručne popísaných jednotlivých krokov je možné charakterizovať tým, že takýmto postupom nebol sťažovateľ súdom chránený vo svojich právach.

(...) Túto svoju sťažnosť zasielanú na Ústavný súd SR na postup Okresného súdu v Žiline, podávame z toho dôvodu že o ochrane nami označeného základného práva nerozhoduje iný súd a u tohto súdu sa v priebehu 730 dní, t.j. 24 mesiacov, teda 2 roky prejavil nedostatok takých procesných úkonov v dôsledku nesprávneho posudzovania meritum veci, dôsledkom čoho bolo vážne poškodenie sťažovateľa súdom, hoci ide o veľmi jednoduchú, štandardne sa asi opakujúcu vec aj na mnohých iných súdoch na Slovensku.

(...) Aby sa dovŕšila ochrana porušeného základného práva formou primeraného finančného zadosťučinenia Ústavného súdu v zmysle čl. 127, Ústavy SR požadujeme aj primerané finančné zadosťučinenie podľa zásad spravodlivosti aplikovaných ESLP v sume 10.000.-Eur, pretože k porušeniu nášho práva došlo takým vážnym spôsobom, neriešením sťažnosti na prietahy u predsedu Okresného súdu v Žiline i Krajského súdu v Žiline, ktorý si preto vyžaduje vyšší stupeň ochrany, najskôr sťažnosť predsedovi Okresného súdu, potom aj Krajského súdu a teraz Sťažnosť na Ústavný súd SR - a nie iba jednoduchú deklaráciu porušenia, základného práva (IV.ÚS 210/04). Súd svojim postupom prekvapujúco prejavil ignoranciu voči tak vážnemu dokumentu, akým je Ústava SR, ktorá v čl. 20 ods. 1. zakotvuje právo vlastníctva majetku. Podľa názoru sťažovateľa, popieranie ústavy by na súde nemalo mať miesto.

Vyššie uvedené vyčíslenie nemajetkovej ujmy, ktorej sa domáha sťažovateľ je iba najminimálnejším zobrazením odškodnenia za psychické útrapy a zlomkom celej ujmy, čím sa preukazujeme nestarostlivosťou súdu o odstránenie právnej neistoty u vekovo veľmi starého sťažovateľa, čo trvá už viac ako 2 roky. V seniorskom veku, podľa štatistiky dožitia, taká etapa života predstavuje veľmi dlhé obdobie psychickej trýzne.

Takto uplatnenú sumu primeraného finančného zadosťučinenie podľa § 50, ods. 3 zákona o Ústavnom súde, zdôvodňujeme tým, že právna neistota, v ktorej sa dlhodobo nachádzame nám spôsobila aj vážnu materiálnu ujmu. Ujmu, ktorú utrpel sťažovateľ je taká

vážna, že požadovaná výška nemajetkovej ujmy v tomto smere, zodpovedá praxi Ústavného súdu SR a máme pocit, že ju sťažovateľ navrhuje zodpovedne.

(...) Konaním odporcu, ktoré podľa názoru sťažovateľa svojim nekonaním podporuje Okresný súd v Žiline, sťažovateľovi je dlhodobo bránené získať finančné prostriedky z možného predaja jeho parcely, ktoré nám chýbajú v existenčnom prežívaní, čo muselo byť utlmené, čím trpí rodina sťažovateľa.

Sťažovateľ sa domáha aj primeraného zadostučinenia, pretože je presvedčený, že zavinením Okresného súdu Žilina mu vzniká majetková ujma minimálne vo výške 50.000 Eur (ako náhrada škody, ktorú si však sťažovateľ v tejto sťažnosti neuplatňuje) i nemajetková ujma, 10.000 Eur titulom nemožnosti užívať svoj majetok alebo dostať zaplatené za dlhodobé nepovolené užívanie jeho vlastníctva, preto žiada zaplatiť takú vysokú sumu od vinníka formou finančného zadostučinenia

Ak by sme finančné prostriedky, ktoré by sme utržili predajom parcely uložili na účet v banke, získali by sme aj pri tom najminimálnejšom ročnom úroku 2-5%, efektívne značné finančné prostriedky, čoho sú si vedomí odporca i súd, takže prieťahmi je táto potenciálna finančná transakcia s vlastníctvom sťažovateľky odsúvaná do neurčitého, neprehľadného času v budúcnosti. Ak sa toho dožije. Ale s tým by spravodlivý súd nemal vo svojich úvahách kalkulovať.

Pretože súd o našom návrhu konal bez relevantného priebehu pojednávanií, vznikla nám majetková ujma nielen na finančných prostriedkoch, ale aj ochromenia celkového života rodiny. Žiadame, aby nám Ústavný súd priznal aj náhradu trov konania a ďalších nákladov, spojených s uplatňovaním nášho základného práva na Ústavnom súde SR, pretože okresný súd v našej veci nielen ako seniora riadne nekoná viac mesiacov a pritom ide o veľmi jednoduchú vec, takže ich uplatňujeme sumou 361,96 Eur /tarifa v zmysle Vyhlášky o úhrade advokátskych služieb.“

2.1 Vzhľadom na uvedené podstatné skutočnosti sa sťažovateľka domáha toho, aby ústavný súd o jej sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1/ Základné právo [REDAKOVANÉ], upravené v čl. 48, ods. 2 Ústavy SR v konaní vedenom pod spis. zn. 7C/296/2013 na Okresnom súde v Žiline, porušené bolo.

2/ Okresnému súdu v Žiline sa prikazuje v konaní vedenom pod spis. zn. 7C/296/2013 aby konal bez zbytočných prietahov.

3/ [REDAKOVANÉ] sa priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 10.000.-Eur, ktoré je Okresný súd v Žiline, povinný zaplatiť do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4/ Ústavný súd SR priznáva [REDAKOVANÉ] úhradu trov konania sumou 361,96 Eur, ktoré je povinná kancelária Ústavného súdu SR zaplatiť na účet jej právneho zástupcu JUDr. Mariána Ševčíka, CSc., advokáta(...) do 2 mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

3. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili účastníci konania: okresný súd, zastúpený jeho podpredsedom, listom sp. zn. 1SprS/579/2016 z 13. decembra 2016 (ku ktorému bolo pripojené aj vyjadrenie zákonnej sudkyne) a právny zástupca sťažovateľky stanoviskom k vyjadreniu okresného súdu z 9. januára 2017.

3.1 Podpredseda okresného súdu vo svojom vyjadrení uviedol tieto relevantné skutočnosti:

«(...) Zhodne s vyjadrením zákonnej sudkyne mám za to, že s poukazom na náročnosť prejednávanej veci a z prehľadu úkonov súdu je možné vyvodiť záver, že zo strany súdu nedochádza a nedošlo k zavineniu neodôvodnených prietahov a súd v konaní žiadne prietahy nespôsobil.

Hoci sťažovateľka podala sťažnosť v obdobnej veci, ktorú ústavný súd vedie pod sp. zn. II. ÚS 831/2016 na prietahy v konaní II. ÚS 381/2016 a hoci je zastúpená rozdielnymi advokátmi, má sťažnosť ten istý formát, charakter a dokonca aj totožné preklepy a chyby.

V plnom rozsahu sa stotožňujem s vyjadrením sudkyne, ktorá podrobne opísala činnosť a postup súdu v konaní. Sťažovateľkou nasčítané dni, ktoré označuje ako prietahy, nie je možné považovať za prietahy, a to najmä s poukazom na ich charakteristiku a vymedzenie rozhodnutiami Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 86/02, IV. ÚS 440/2012. Všeobecne za prietah je možné považovať dlhšie, neefektívne obdobie nečinnosti súdu. Sťažovateľka za prietah označuje samotné plynutie času napr. od výzvy na zaplatenie súdneho poplatku po jeho úhradu, od vytýčenia pojednávania po pojednávanie,

kde takéto vymedzenie sa vymyká nielen konštantnej judikatúre, ale aj samotnej logike sporu. Určite za priet'ah v konaní nemožno považovať to, že súd nevyhovel návrhu a nevydal platobný rozkaz. O tom, že nárok nebol dostatočne preukázaný svedčí aj rozsudok č. k. 7C/296/2013-330 z 09.11.2016, kde bez ohľadu na správnosť či nesprávnosť rozhodnutia, ktoré doposiaľ nenadobudlo právoplatnosť, sudkyňa riadne odôvodnila, prečo návrh čiastočne zamietla, teda aj skutočnosť, ktorá bránila vydaniu platobného rozkazu. Navyiac, rozhodnúť v skrátrenom konaní len na základe návrhu bez riadneho kontradiktórneho procesu je právom sudcu, ktorý v prípade pochybnosti či nepreukázania návrhu nemusí vo veci rozhodnúť platobným rozkazom ale nariadi pojednávanie.

Osobitne musím poukázať na skutočnosť, že ak súd umožní účastníkovi vyjadriť sa alebo vykonať určitý úkon v stanovenej lehote, musí aj pre vykonanie jednotlivých úkonov zo strany súdu byť primeraná lehota, nakoľko súd nerozhoduje len výlučne o jednej veci ale o celom súhrne napadnutých vecí, priemerne 400 až 500 vecí na jedného sudcu a nie je schopný na každé uplynutie lehoty či podanie reagovať v hodinách. Sťažovateľkou tvrdené priet'ahy 737 dní k vyhotoveniu sťažnosti 22.9.2015 predstavuje jeho začiatok ku dňu 15.9.2013 čo je deň predchádzajúci doručeniu žaloby na súd. Teda sťažovateľka koncipovala sťažnosť ako nečinnosť súdu, hoci sťažnosť podala až po tom, ako súd vykonal pojednávanie, ohliadnuc, rozhodol o procesných návrhoch (zamietnutý návrh na vykonanie opravy uznesenia) a nariadil termín pojednávania. Hoci je sťažovateľka zastúpená právnym zástupcom, dokonca v každom konaní samostatným a ktorí podali obsahovo totožné sťažnosti, podľa obsahu a nimi samými uvádzanými úkonmi súdu, tieto úkony nepovažuje za podstatné, pretože nevedú k dosiahnutiu sťažovateľkou sledovaného cieľa, ktorý nenachádza v rozhodnutí o žalobnom návrhu ale bezbrehom akceptovaní jej tvrdení. Samotní právni zástupcovia sa vyjadrujú k úkonom protistrany ako „lživým tvrdeniam“, vykonaniu ohliadky „ako ceste na dovolenku“, úkony súdu bez bližšieho odôvodnenia označuje ako nezákonné, odvoláva sa na neúčast' polície pri ohliadke a možné napadnutie sťažovateľky a pod. Pritom aj bez osobitných znalostí musí byť osobe s právnym vzdelaním zrejmý rozdiel medzi nečinnosťou a neefektívnou činnosťou.

Celú sťažnosť považujem za šikanózne vedenú skôr snahou o „pomstu“ voči súdu a snahou dosiahnuť možnosť prípadného finančného zadosťučinenia ako snahou odstrániť priet'ahy a dosiahnuť plynulosť konania. Celá sťažnosť je vedená útočným tónom

znevažujúcim súd, sudkyňu (viackrát obvinenú sťažovateľkou z antisemitizmu) a súdnu moc vlastnými invektívami sťažovateľky, jej názormi a fabuláciami a skutočne je nehodná podania advokáta, od ktorého sa voči súdu a najmä v konaní pred ústavným súdom očakáva minimálne určitá miera profesionality, vecnej kritiky a vyjadrenie vybočuje z etiky advokáta a jeho poslaním.

Spor považujem za skutkovo náročný, nakoľko súd musel vychádzať z posúdenia vlastníckych práv, prejudiciálne rozhodovať o vlastníckom práve, zistiť a vyhodnotiť prípadný rozsah využívania nehnuteľnosti a následne stanoviť a vyhodnotiť prípadnú výšku bezdôvodného obohatenia. Teda, ak súd nariadil ohliadku na mieste samom pri sporných skutočnostiach tvrdených stranami, nebolo to za účelom výletu tak ako účelom výletu nie je ani rozhodovanie Ústavného súdu SR mimo pojednávacích miestnostiach pri volebných konaniach. Rovnako súd nepostupoval svojvoľne, ak si pripojil dedičský spis, z ktorého mali vyplývať vlastnícke práva sťažovateľky.

Vo veci samej bolo vykonané rozsiahle dokazovanie a vo veci rozhodnuté rozsudkom (zatiaľ neprávoplatne) v rozmedzí 2 rokov a 2 mesiacov od napadnutia veci na súd, čo vzhľadom k celkovej náročnosti konania považujem za viac ako primeranú dobu. Navyiac, ak boli spôsobené prieťahy v konaní, tieto sú následkom konania žalobkyne, ktorá využívala svoje procesné práva a nie nekonania či neefektívnej činnosti súdu, najmä s rôznymi odvolaniami, zmenami návrhu, námietkami, absenciou súčinnosti a pod.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhujem Ústavnému súdu SR, aby svojim nálezhom rozhodol tak, že vyhlási sťažnosť za nedôvodnú a zamietol ju.

Zároveň oznamujem, že Okresný súd Žilina súhlasí s tým, aby Ústavný súd Slovenskej republiky podľa § 30 ods. 2 zák. č. 38/1993 Z.z. v platnom znení upustil od ústneho pojednania prijatej sťažnosti, pretože od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie.»

3.2 Zákonná sudkyňa popísala chronológiu úkonov vykonaných súdom v danej veci a dodala tieto relevantné skutočnosti:

«(...) Sťažovateľka namieta procesný postup súdu pri vykonávaní dokazovania a zabezpečovania dôkazov. V danej veci potreba vykonania dokazovania vyplynula z priebehu konania na základe návrhov sporových strán ako aj v dôsledku námietok

žalovanej týkajúcich sa vlastníckeho práva žalobkyne, ktoré preukazovala listinnými dôkaznými prostriedkami a podala ďalšie návrhy na vykonanie dokazovania za účelom preukázania jej tvrdení. Súd už na pojednávaní dňa 3.9.2014 sporovým stranám oznámil, že bude prejudiciálne skúmať vlastnícke právo žalobkyne z dôvodu námietok žalovanej a ňou predložených dôkazných prostriedkov, nakoľko údaje katastra sú hodnoverné a záväzné pokiaľ sa nepreukáže opak a žalovaná predloženými dôkazmi jej vlastnícke právo spochybňuje. Zároveň oznámil sporovým stranám, že v konaní je sporný aj rozsah užívania a výška požadovanej náhrady, pričom súd žalobkyňu aj poučil, že všetky tvrdenia, ktoré v žalobe uvádza je potrebné preukázať, alebo na preukázanie týchto tvrdení navrhnuť vykonanie dokazovania.

V zmysle ustanovenia § 70 Zákona č. 162/1995 Z. z. sú údaje katastra (medzi ktoré patria aj údaje o právach k nehnuteľnostiam vrátane identifikačných údajoch o vlastníkoch nehnuteľností (§ 7 písm. d) hodnoverné ak sa nepreukáže opak. Citované zákonné ustanovenie vyjadruje právnu domnienku, ktorá pripúšťa dôkaz opaku. Súd ju má preto za preukázanú pokiaľ v konaní nevyjde opak (bývalý § 133 O.s.p. v súč. § 192 CSP). V civilnom sporovom konaní môže súd riešiť rôzne prejudiciálne otázky (bývalý § 135 ods. 2 v súč. § 193 CSP). Posúdenie otázky vlastníckeho práva k nehnuteľnej veci nie je otázkou uvedenou v § 135 ods. 1 O.s.p. v súč. v § 193 CSP, ktoré ustanovenie taxatívne vymedzuje prípady, ktoré súd nemôže v konaní riešiť ako otázky predbežné, preto je súd oprávnený riešiť túto otázku prejudiciálne za splnenia podmienok uvedených v § 194 ods. 2 CSP (bývalý § 135 ods. 2 O.s.p.) to je za predpokladu, že o tejto otázke nebolo už vydané príslušným orgánom rozhodnutie. Nie je pritom rozhodujúce ani to, že otázka vlastníctva môže byť riešená aj v samostatnom konaní súdu o žalobe podľa § 137 písm. c/ CSP. Rozhodnutie Okresného úradu - odboru katastra nehnuteľností, ktorým bolo zapísané vlastnícke právo k nehnuteľnostiam nie je rozhodnutím správneho orgánu o vlastníckom práve, ktorým by bol súd viazaný v tom zmysle, že by nemohol ako predbežnú riešiť otázku vlastníctva nehnuteľnosti, alebo odchyliť sa pri posúdení otázky, kto je jej vlastníkom od stavu zaevidovaného v katastri nehnuteľností. Súd preto posudzoval otázku vlastníckeho práva žalobkyne k predmetnej nehnuteľnosti ako prejudiciálnu, nakoľko na vydanie bezdôvodného obohatenia je oprávnená iba osoba podľa § 456 O.z. a teda aj v predmetnom konaní súd musel skúmať aktívnu legitimáciu, či žalobkyňa je účastníčkou hmotnoprávneho

vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok, nakoľko žalovaná jej aktívnu vecnú legitimáciu namietala a z toho vyplynula aj potreba rozsiahleho dokazovania, ktoré žalovaná navrhla. Žalovaná predloženými listinnými dôkaznými prostriedkami preukazovala, že nehnuteľnosť, ku ktorej sa žalobkyňa domáhala vydania bezdôvodného obohatenia bola odkúpená obcou v 70-tych rokoch min. storočia za účelom vybudovania rod. domu žalovanej a v časti vybudovania obecnej cesty a predkladala k jej tvrdeným skutočnostiam dôkazy a navrhovala dokazovanie. V tomto smere išlo o skutkovú zložitost' sporu, nakoľko žalobkyňa svoje vlastnícke právo odvíjala od dedenia po svojich právnych predchodcoch, po ktorých zdedila nehnuteľnosti uvedené v ded. rozhodnutiach v PK stave v stave neidentickom a jej spoluvlastnícke podiely boli zapísané v katastri nehnuteľnosti na LV ako parc. CKN na základe geometrického plánu, ktorý k zápisu predložila. Aj keď parcela bola v dedičskom konaní prejednaná v stave PK, nemožno hovoriť o prevode vlastníckeho práva z poručiteľa na dediča, ale len o prechode vlastníctva veci v dôsledku udalosti, s ktorou zákon spája uvedené právne následky (smrť poručiteľa) a zaradenie určitej veci do aktív dedičstva nie je nezvratným dôkazom vlastníctva toho, kto vec nadobudol podľa uznesenia o dedičstve. V danom prípade žalobkyňa nadobudla spoluvlastnícke podiely podľa PK stavu v stave neidentickom a geometrický plán taktiež nemôže byť dôkazom o vlastníctve. To slúži len na deklarovanie právneho stavu, ku ktorému došlo ku dňu smrti a pre dedičov má význam legitimácie, keďže osvedčujú ich postavenie ako právnych nástupcov poručiteľa. Žalovaná spolu so svojim manželom nadobudla svoju nehnuteľnosť od obce, ktorá ju nadobudla od právnych predchodcov žalobkyne s odkazom na PK stav a EN. Všetky nehnuteľnosti v minulosti tvorili jednu parcelu, ktorá bola GP v roku 1963 rozdelená a v takomto rozdelenom stave boli novovytvorené parcely predmetom následných prevodov a to v PK stave. Následne sa vykonávali zápisy v EN stave. Súd sa preto musel zaoberať obranou žalovanej, podloženou konkrétnymi dôkazmi a návrhmi na vykonanie dokazovania, túto právne vyhodnotiť a vysporiadať sa so všetkými dôkazmi.

Súd v predmetnej veci priebežne konal, v rámci primeraných časových možností daných aj inými konaniami vedenými pred tunajším súdom v senáte sudkyne, vykonával dokazovanie v zmysle vývoja procesnej a dôkaznej situácie, ktorá vyplynula aj z návrhov samotnej žalobkyne, rozhodoval o procesných návrhoch žalobkyne. Sama žalobkyňa

podávaním rôznych námietok proti procesným rozhodnutiam súdu, odvolaní proti vydaným rozhodnutiam spôsobilá, že súd sa musel jej námietkami a odvolaniami zaoberať a o nich rozhodovať, čím došlo k predĺženiu konania. V rámci kritérií a významu veci pre žalobkyňu je možné konštatovať, že v danom prípade nejde napríklad o osobno-statusový spor, pracovný spor, či spor pre žalobkyňu inak existenčný.

Záverom chcem poukázať na to, že sťažovateľka ako žalobkyňa podala na tunajšom súde dva návrhy, a to dňa 19.9.2013, ktorý je vedený pod sp. zn. 7C 295/2013 a dňa 20.9.2013, ktorý je vedený pod sp. zn. 7C 296/2013, o zaplatenie žalovaných súm titulom bezdôvodného obohatenia, ktoré uplatňovala síce proti odlišným žalovaným avšak na základe rovnakých skutkových dôvodov. Všetky nehnuteľnosti vlastnícky vedené na žalobkyňu ako aj nehnuteľnosti vlastnícky vedené na žalovaných sú susednými nehnuteľnosťami v kú. [REDAKOVANÉ]. V oboch prípadoch žalovaní namietali vlastnícke právo žalobkyne z totožných skutkových dôvodov a navrhovali totožné dokazovanie, taktiež žalobkyňou tvrdený skutkový stav v oboch konaniach vychádzal z rovnakých skutočností. Súd preto v oboch konaniach postupoval tak, že termíny pojednávania aj ohliadky boli vytyčované na rovnaký deň, po sebe a v čase aby sa žalobkyňa mohla dostaviť na pojednávania práve z ohľadom na vek žalobkyne a vzdialenosť jej bydliska, ktorá je z B [REDAKOVANÉ], aby ju neprimerane nezaťažoval. Procesná aj dôkazná situácia bola totožná aj keď v oboch konaniach ide o odlišných žalovaných. V priebehu konania vo viacerých svojich podaniach a vyjadreniach sa žalobkyňa vyjadrovala vo vzťahu k súdu ako aj právny zástupcom žalovaných znevažujúco, jej podania obsahovali množstvo invektív, ktoré obsahujú aj ústavné sťažnosti, ku ktorým sa nebudem vyjadrovať, avšak jej vyjadrenie v závere odvolania, ktoré podala proti rozsudku č. k. 7C 296/2013-330 zo dňa 9.11.2016, v ktorom ma vlastne obvinila z „brutálneho, nezakrytého osobného antisemitizmu ktorý jej spôsobil ťažké poškodzovanie práv“ presahuje rámec akceptovateľnosti. Žalobkyňa v oboch veciach podala totožné ústavné sťažnosti.»

3.3 Právny zástupca sťažovateľky v reakcii na uvedené vyjadrenie podpredsedu okresného súdu a zákonnej sudkyne v posudzovanom konaní zaujal toto stanovisko:

«A. 1) Celé Vyjadrenie je predstaviteľom štátnej správy súdu koncipované tak, akoby nešlo o sťažnosť na Ústavný súd, ale ako o nejakom dovolaní v trestnej veci na Najvyššom

súde. Teda úplne mimo rámcov, ktoré má rozhodovať Ústavný súd. Navyše má taký, priam stalinistický „prokurátorský“ z trestného konania odvodený, obviňujúci štýl, ktorým sú sťažovateľka a prekvapujúco neodôvodnene, hneď dvaja advokáti, objektom jeho obvinení, akoby sa títo mali dopustiť nejakého trestného činu, podaním sťažnosti na neodôvodnené prietahy v konaní zavinené okresným súdom. Toto ústavné právo sťažovateľky, sa predstaviteľ štátnej správy okresného súdu snaží takto sťažovateľke uprieť odvádzaním pozornosti na iné skutočnosti, so sťažnosťou nesúvisiace, na zneváženie právnej opodstatnenosti podať ústavnú sťažnosť. Je preto nemožné objaviť v sťažnosti nič „útočného“. Ani jedno z neobvykle expresívnych hovorových výrazov, použitých predstaviteľom štátnej správy súdu sa vôbec v sťažnosti sťažovateľky nenachádza, ani len približne.

Podstatným pritom je, že sa zaoberá nie časovým priebehom do podania sťažnosti, ale obdobím až po nej. Uvádza iba dátum rozsudku 9.11.2016, ale neuvádza, že sťažovateľka sa proti zatiaľ neprávoplatnému rozsudku v lehote 23.11.2016 odvolala. Sťažovateľka pre informáciu Ústavného súdu sa nazdáva, že by pre Ústavný súd mohla uviesť v ďalšom niekoľko okruhov z odvolania proti tomuto napadnutému rozsudku.

Predstaviteľ štátnej správy súdu s chýbajúcim nadhľadom nad vecou, vo viacerých pasážach svojho Vyjadrenia k sťažnosti vystupuje svojimi tvrdeniami tak neprimerane nie ako predstaviteľ štátnej správy súdu, ktorý má podľa ustanovenia § 74, ods. 1, písm. d), f) zákona č. 757/ 2004 Z. z., dohliadať nad zákonnosťou na danom súde, ale ako advokát odporcu.

Je preto prekvapujúce že Vyjadrenie nie je prejavom neustrannosti, ale prezrádza určitý záujem na negatívnom výsledku sporu proti právam sťažovateľky.

B. Vzhľadom na vyššie uvedené, je potrebné hoci len stručne k nepravdivým a nepodloženým tvrdeniam vo Vyjadrení zaujať odborné právne kvalifikované stanovisko.

2) Predstaviteľ štátnej správy okresného súdu vo svojom Vyjadrení sa snaží navodiť svojimi subjektivistickými, expresívnymi tvrdeniami dojem, akoby v Slovenskej republike neexistovali pre konajúce súdy žiadne záväzné právne normy, ale pri riešení sporov sa musí vychádzať iba zo subjektivistického, ničím neodôvodneného názoru sudcu na danú vec. Bez rešpektu voči tomu, čo k danej veci požadujú zákony – OZ, OSP alebo CSP alebo zákony 757/2004 Z.z., 385/2000 Z.z. Vo Vyjadrení sú zväčša na ospravedlnenie nekonajúcej

sudkyne uvádzajú iba právne irelevantné dôvody, ktorými podľa názoru sťažovateľky nemôžu dlhoročné neodôvodnené prietahy v celkom jednoduchej veci ospravedlniť.

3) Právny zástupca sťažovateľky nepovažuje z hľadiska svojej právnickej vzdelanosti a odbornosti i mnohoročnej advokátskej praxi, aby sa nejako vyjadroval k insinuéciám a dehonestujúcim tvrdeniam predstavitel'a štátnej správy okresného súdu, opakovane uvádzaným na viacerých miestach predmetného Vyjadrenia, pretože sú to naprosto neopodstatnené a ničím relevantným nedoložené verbálne tvrdenia.

4) Vyjadrenie neoprávnene, ironizujúco a nekvalifikovane spája sťažnosti sťažovateľky z dvoch konaní, hoci tieto konania vedie tá istá sudkyňa, ktorá v nich identicky postupuje, kde sú rozdielne iba mená odporcov, „zmiešavaním“ obdobnej problematiky jedného konania s druhým, čím neodôvodneným splývaním dôvodov, vytvárala pseudo právne problémy v oboch konaniach. Preto aj sťažnosti na Ústavný súd SR, voči takémuto postupu konajúcej sudkyne sa predsa nemôžu významne odlišovať, nech by ich podal ktokoľvek.

5) Po márnej snahe sťažovateľky, keď odporca vo veci odmietal opustiť nezákonne okupovanú a ním využívanú parcelu sťažovateľky, bola potom nútená, domáhať sa svojich práv na súde. Vyjadrila to návrhom na vydanie Platobného rozkazu v r. 2013, vo forme bezdôvodného obohacovania z titulu dlžného nájomného, (bez zmluvy v zmysle Občianskeho zákonníka). Na súde uplatňovala svoj nárok - dlžné nájomné. Výpočet nájomného za 2 roky, sťažovateľka ako vlastníčka určila iba symbolickou (nie trhovou) cenou 2€/m²/rok, t.j. 0,0054794 € denné, čo by mesačne znamenalo 44,33 €, celkovo za rok 532 €, čo bol v tom čase dedičský podiel sťažovateľky. Za dva roky je to 1064,00 €. A takýto drobný spor predstaviteľ štátnej správy súdu vo svojom Vyjadrení, označuje ako náročný.

Takže je úplne podivuhodné, akou právnou úvahou bol vedený predstaviteľ štátnej správy súdu, keď tvrdí, že z dlžného ročného nájomného, počas dvoch rokov, nezákonne okupovaného pozemku sťažovateľky, sa stala „nesmierne náročná vec“, na „vyriešenie“ ktorej potreboval súd 3 roky.

6) Vyjadrenie obsahuje množstvo subjektívno expresívnych výrazov, typu „pomsta“, „šikanózne“, atď., čo je absolútne neprijateľné akceptovať, pretože sťažnosť bola na ÚS SR po márnej snahe sťažovateľky u predsedu okresného súdu, aby sa v zmysle zákona a oprávnení, ktoré mu z funkcie vyplývajú, zasadil za odstránenie neodôvodnených

prieťahov v konaní v tejto veci, podaná viac ako 1 rok predtým, ako sudkyňa vyniesla svoj rozsudok 9.11.2016.

V sťažnosti na ÚS SR boli v zmysle zákona uvedené lehoty nečinnosti súdu, a zdôvodnenie, ako nekonaním súdu bola sťažovateľka ukrátená na svojich právach, pretože súd nepostupoval v zmysle ustanovenia definovaného v § 6 OSP, čo jej spôsobuje škodu veľkého rozsahu, ktorú však v predkladanej sťažnosti na neodôvodnené prieťahy v konaní si predsa neuplatňovala. V sťažnosti sa domáhala opäť v zmysle zákona iba nemateriálnej ujmy, ktorá jej vznikla vinou súdu jeho nekonaním počas dlhého času 1153 dní.

O žiadnu „pomstu“ predsa nemôže ísť, keďže sa sťažovateľka nápravy v zmysle zákona neúspešne domáhala až 2x u predsedu okresného súdu. V sťažnosti nebolo napísané absolútne nič osobného, znevažujúceho proti konajúcej sudkyňi, ako to nepravdivo tvrdí predstaviteľ štátnej správy súdu. Čo uskutočnila sudkyňa po podanej sťažnosti, bolo zase o ďalších neodôvodnených prieťahoch, ktoré tak vzrástli o ďalší rok. Toto predstaviteľ štátnej správy súdu úplne obchádza, nie je vecný vo vyjadrovaní a uplatňuje iba bezdôvodné insinuácie a invektívy, kryjúc sa neopodstatnenými a pre meritum sťažnosti nepodstatnými právnickými frázami. Vyjadrenie stráca právnu vierohodnosť, pretože pseudoprávnické frázy nemôžu nijako zakryť neodôvodnené prieťahy v konaní, podľa názoru sťažovateľky, nesporne zavinené súdom. Predstaviteľ štátnej správy súdu sa snaží možno to ľudovo povedať jednou ranou, zabiť dve muchy“, keď neodôvodnene, spojením napáda súčasne hneď dve sťažnosti na Ústavnom súde, čím sa neoprávnene snaží osočovaním dvoch advokátov ovplyvniť Ústavný súd. Je pod dôstojnosť advokáta s dlhoročnou advokátskou praxou, aby komentoval agresívne nekompetentné výroky predstaviteľa štátnej správy okresného súdu, na jeho adresu. Predstaviteľ štátnej správy súdu tým súčasne podáva nelichotivý obraz o svojráznom vnímaní práva zo strany štátnej správy Okresného súdu Žilina.

7) Vo Vyjadrení sa vytýka sťažovateľke, že sa odvolala k nejakému čiastkovému uzneseniu, tak toto treba uviesť na pravú mieru. Odvolanie bolo jednak zákonné, aj v zmysle poučenia, pretože uznesenie obsahovalo vadu, ktorú je súd oprávnený sám odstrániť. Bez takejto opravy by sa uznesenie stalo nejasným, neurčitým a zmätočným, a tak nepreskúmateľným a nevykonateľným, pretože sudkyňa svojvoľnou zmenou, upravovala obsah žalobného petitu. Vyjadrenie predstaviteľa štátnej správy súdu, tak spochybňuje

zákonné právo sťažovateľky podať odvolanie k čiastkovým uzneseniam súdu, čím sa predstaviteľ štátnej správy súdu snaží prevrátiť vec „hore nohami“, akoby to mala byť práve sťažovateľka, ktorá jednou procesnou obranou spôsobuje prietahy v konaní. Že je to úplne vykonštruované obvinenie sťažovateľky, sa dá jednoducho vyvrátiť pohľadom na časový priebeh, dokumentujúci viacerých, úplne nelogických krokov, ktoré uskutočnil súd na škodu práv sťažovateľky.

8) Konajúca sudkyňa štátne úradné dokumenty nihilizovala, čo nie je prípustné podľa čl. 11, ods. 4, CSP. Celé mesiace, ako policajný vyšetrovateľ, aj v časti bývalého Československa „vyšetrovala“ sťažovateľku a jej predkov až do „5 kolena“, z nejakého podvodu, aby „objavila“ niečo v prospech odporcu. A to len preto, aby odporca mohol naďalej čo možno najdlhšie, nezákonne pokračovať vo využívaní vlastníctva sťažovateľky a brať z neho benefity. Je teda podľa názoru sťažovateľky nesporné, že sudkyňa absolútne neodôvodneným kriminalizovaním, perzekvovala sťažovateľku, čo nemožno vyvrátiť žiadnym nezmyselným tvrdením, ako sa to snaží na škodu sťažovateľky robiť predstaviteľ štátnej správy súdu, ktorý odmieta vidieť zreteľne, ďalšie roky prietahov v konaní, prezentované v rozsudku z 9.11.2016, ktorý musel byť odvolaním napadnutý sťažovateľkou.

Ústavnému súdu musíme doložiť ešte aj to, čo je už v sťažnosti uvedené ale k náprave dodnes nedošlo. Konajúca sudkyňa si úplne svojvoľne, pre nejaký svoj osobný záujem, pripojila ku konaniu o dlžnom nájomnom, pod zámienkou prejudiciality, ku konaniu vo veci, (hoci prejudicialitu v zmysle § 194 CSP, v r.2014 platný OSP takto neriešil) dedičský spis sťažovateľky, ktorý bol v konaní o nájme absolútne nepotrebný a teda nezmyselný. Ako sťažovateľka na OS Žilina zistila, tento jej dedičský spis bol viackrát zapožičiavaný neznámym osobám, na neznáme účely, a dodnes ho na domiciliový súd v Bratislave sudkyňa nevrátila. A pritom predstaviteľ štátnej správy súdu, neodôvodnene a nepravdivo tvrdí, že tento dedičský spis vlastníctvo sťažovateľky „iba údajne“ preukazuje. Pričom otázka vlastníctva sťažovateľky alebo jej dedičstvo, nebola vôbec ani vzdialene, predmetom súdneho sporu. Sudkyňa v súčinnosti (nie pod zákonným dohľadom) so štátnou správou Okresného súdu Žilina, úporne, a podľa názoru sťažovateľky dlhé roky, nezákonne, aj napriek rozsudku z 9.11.2016, zadržávajú tento dedičský spis sťažovateľky, aby jej znemožňovali dokončiť jej znovu objavené dedičstvo, čo možno asi považovať za porušovanie práva 79 ročnej sťažovateľky dokončiť zákonné dedičstvo. (...)

9) K spomínanie „ohliadke“ treba uviesť nasledovné: bol to naozajstný výlet, o čom svedčia fakty, že hranice pozemkov medzi sťažovateľkou/ navrhovateľkou a odporcom, ako sa dá zo zápisu dedukovať, určoval právny zástupca odporcu asi rozpažením rúk a ukázaním prstom v tráve, kade ide hranica. Miesto toho aby súd podľa zákona (okresný súd sa nemôže prirovnávať s Ústavným súdom pri výkone svojej právomoci) zabezpečil zákonnú ochranu sťažovateľky, po jej skúsenostiach z minulosti, pred reálne možným agresívnym konaním odporcu, o čom by neboli potom žiadni svedkovia. Súd nepostupoval v zmysle zákona, keď nevyužil na určenie hranice odborného geodeta, podľa § 127 OSP, ods. 1.

10) Konajúca sudkyňa je zrejme hlboko presvedčená, že keď sa raz už [REDAKOVANÉ] zadarmo bez náhrady zmocnili pozemkov predkov sťažovateľky, ktorí zahynuli v koncentráku, tak je od sťažovateľky drzosť, že si dovolila zdediť pozemky po svojich predkoch. Svojim rozsudkom si sudkyňa prisvojila akési „právo stredovekého feudála“ alebo právo komunistického znárodňovateľa a rozhodla, že odporca má právo bezplatne asi až do smrti sťažovateľky užívať jej pozemok a znemožniť jej tak slobodne nakladať so svojim vlastníctvom. K 3 rokom, odkedy sa sťažovateľka márne domáhala toho, aby odporca opustil jej nezákonne okupovaný pozemok, sudkyňa svojimi úplne nezmyselnými krokmi, ktoré sa nijako nedajú nazvať ako zákonný procesný postup, spôsobovala neodôvodnené prieťahy v konaní, takže ďalšími 3 rokmi neodôvodnených prieťahov, v podstate docielila, že sťažovateľka už 6 rokov nemôže slobodne nakladať so svojim vlastníctvom. V tom je tá spomínaná pseudo „náročnosť“ vo Vyjadrení predstaviteľa štátnej správy okresného súdu k prieťahom v súdnom konaní.

Tentoraz (oproti minulosti) je to sťažovateľka, ktorá je prakticky bez náhrady, obraná o svoje vlastníctvo, v prospech odporcu.

11) K vypočítaným dňom neodôvodnených prieťahov v konaní k 16.9.2015, čo robilo s podaním sťažnosti, 735 dní, treba pripočítať čas ďalších prieťahov v konaní zavinených súdom od termínu podania sťažnosti, až k 9.11.2016, keď bol vyneseny zatiaľ ešte neprávoplatný rozsudok, čo je 418 dní. K tomu treba pripočítať ešte aj dni, ku termínu podania tohto stanoviska t.j. k 9.1.2017, čo je 61 dní. Takže celkové neodôvodnené prieťahy v konaní sú už teraz v dĺžke 1153 dní, čo sú 3 roky a 58 dní. Pripočítaním týchto 61 dní je to dohromady 1217 dní, pričom konanie nie je zatiaľ právoplatne ukončené, takže rozsah

prieťahov v konaní sa istotne zvýši, pretože sťažovateľke nie je známe, koľko mesiacov sa bude odvolací Krajský súd Žilina zaoberať jej odvolaním.

A sťažovateľka v tomto roku 2017, dovŕši 79 rokov svojho veku. Je preto úplne legitímnou otázkou, či sa pri takomto nekonaní súdu a nekonaní štátnej správy súdu, sťažovateľka môže vôbec právoplatného rozhodnutia o svojom ústavne zaručenom práve nedotknuteľnosti svojho vlastníctva, vôbec dožiť.

Pričom v sťažnosti je dokázané, že napr. len v jednom zo 4 období rozsiahlej nečinnosti súdu, nečinnosť predstavuje 383 dní. Takže úplne nepravdivé tvrdenie predstaviteľa štátnej správy o počítaní dní prieťahov je nezmyselne mätúce.

12) Že sťažovateľka nikdy ani v podvedomí si nepredstavovala, že by súd mal konať „v hodine“, svedčí aj jej list z 2.1.2017, v ktorom sa domáha, po splnení všetkých náležitostí, že ani po vyše 39 dňoch nie je sťažovateľke známe, prečo doteraz neobdržala vyjadrenie odporcu k jej odvolaniu, takže nie je rovnako známe, či prvostupňový súd už postúpil jej odvolanie na príslušný odvolací Krajský súd Žilina, aby nevznikali ďalšie neodôvodnené prieťahy v konaní. (...)

Sťažovateľka sa nazdáva, že Ústavnému súdu je potrebné uviesť aspoň iba v extrémnej skratke skutočnosti, aj voči ktorým bolo potrebné sa proti rozsudku z 9.11.2016 odvolať.

13) Sumárne najskôr:

- súd svojvoľne pretransformoval žalobu o bezdôvodnom obohacovaní odporcu, na žalobu proti navrhovateľke/sťažovateľke, o „spochybnenom vlastníctve“ navrhovateľky, aby tak vyhovel želaniu odporcu, čím nezákonne menil postavenie účastníkov sporu. Na takúto manipuláciu so žalobou nemá súd žiadne zákonné oprávnenie

- v rozsudku prvostupňového súdu absentuje zaoberanie sa komplexne hmotnoprávnou, občiansko-právnou, otázkou sporu, pričom povinnosťou súdu prvej inštancie je postupovať zákonným spôsobom, prejednať vec v medziach podanej žaloby navrhovateľky, čo súd na úkor práv navrhovateľky, tieto medze nezákonne, príliš často prekračoval. Asi sa mylne nazdávajú, že to čo platí pre konanie na Najvyššom súde SR, môže uplatňovať pri svojom rozhodovaní aj prvostupňový súd

- právnu hodnotu rozsudku si devaluje súd sám, nevykonateľným rozsudkom neakceptovateľným ignorovaním nielen zákonov ale aj judikátov najvyšších súdnych

inštancií na Slovensku: Ústavného súdu SR a Najvyššieho súdu SR, ako keby neexistovali a nemali žiadny právny vzťah a význam k typicky právnemu obsahu predmetnej žalobe navrhovateľky.

- to, čo súd v rozsudku konštatuje, že má akože za preukázané je to vždy a výhradne iba v neprospech práv navrhovateľky. Toto sa dá zodpovedne a kvalifikovane nazvať, že sú to akési fixné idey súdu, v úplnom rozpore s realitou i právom, bez akéhokoľvek dôkazného faktu. Súd si účelovo upravoval súvislosti medzi faktami tak, aby vyhovovali jeho nevieme odkiaľ pochádzajúcemu skreslenému názoru.

- z rozsudku je patrné, že súd absolútne nevnímal hlavné piliere zákonných dôkazov žaloby,

- súd neustále vo svojich úvahách a rozhodnutiach argumentuje však iba fiktívnym právom odporcu

- súd v konaní neuplatňoval rovnosť medzi jeho účastníkmi, a všetky s vecou súvisiace zákonné ustanovenia ostentatívne ignoruje, zamieňajúc ich so svojimi predstavami, úvahami, takže asi to nesvedčí o spravodlivom súdnom procese.

- spravodlivom súdnom konaní nehovorí ani postup súdu keď ignoruje, že navrhovateľka, miesto toho, aby oprávnene očakávala od súdu ochrany svojich práv, podľa ústavy i zákonov SR, ako aj práva Európskej únie, tak navrhovateľka úplne naopak, dlhé roky prakticky a dokázateľne, čelí trýzneniu a perzekúcii zo strany konajúceho súdu prvej inštancie, ktorý okázale demonštruje, že odporcovi je odhodlaný pomáhať za každých okolností. Vždy však na úkor navrhovateľkiných práv. Z konania a dôvodov súdu má navrhovateľka právo a možnosť takéto konštatovanie odvodzovať.

Takže už aj z tohto možno vyvodiť predbežný záver: že v rozsudku nemožno nájsť žiadnu pasáž, ktorá by dokumentovala, že konajúci súd sa pri formulovaní rozsudku pridržiaval ustanovení čl. 3 ods. 1 CSP a čl. 11 ods. 4 CSP.

14) V súvislosti s Vyjadrením je potrebné uviesť, že sťažovateľke nebolo dodnes vierohodne súdom preukázané, prečo súd vlastne nevydal PR, keď to súdu §§§ 172-175 OSP neumožňujú. A akou komunikáciou so súdom sa odporca vlastne dozvedel, že návrh na PR bol navrhovateľkou podaný. Pritom obsah ustanovení v týchto paragrafoch neposkytuje súdu žiadnu možnosť ignorovať právo navrhovateľa v PR formulované, ako sťažovateľka v ďalšom uvádza:

§ 172, ods. 1, OSP - hovorí o tom, vydať PR, keď sa uplatňuje právo na zaplatenie peňažnej sumy

§ 172, ods. 3, OSP ak súd nevydal PR, nariadi pojednávanie. To znamená že nebolo správne, zaslanie až 14.1.2014 poučenie pre navrhovateľa s tým, aby sa tento vyjadril, či chce pojednávanie alebo nie. Takáto variabilita v §§ 172-175 OSP neexistuje

§ 172, ods. 7, OSP ak sa v PR uplatňuje právo, ktoré je v časti v zjavnom rozpore s právnymi predpismi, súd so súhlasom navrhovateľa vydá PR len v tej časti, ktorej sa zrejmy rozpor netýka.

§ 172, ods. 8, OSP ak je zaplatený súdny poplatok súd vydá PR do 10 dní. Navrhovateľka ho zaplatila. Aj napriek tomu PR nebol vydaný.

Vyjadrenie obchádza právo sťažovateľky, dozvedieť sa prečo súd v r. 2013, ušetril odporcu od podania odporu voči PR, kedy by musel predložiť relevantné listinné dôkazy aby sa PR nestal vykonateľným. Aj v tomto postupe súdu hneď od začiatku boli položené „základy“ ďalších prietahov v konaní. Už vtedy súd tým vážne poškodil navrhovateľku, pretože odporca v ďalšom postupe konania predkladal nie dôkazy ale len nezmysly.

Súd spôsobil v priebehu konania časové pomlky aj tým, že sťažovateľke nedoručoval písomnosti od odporcu v zmysle zákona, ale sťažovateľka, keď sa o nich následne od súdu dozvedela, sa ich musela listami od súdu dožadovať, atď. Čas pritom neodôvodnene plynul.

15) Takýto v podstate banálny spor, (riešiteľný podľa známej judikatúry, maximálne ak nie v týždňoch, tak niekoľkých mesiacoch) o nemorálne konajúcom odporcovi, nezákonne dlhé roky okupujúci vlastníctvo sťažovateľky, žalobou o nájomné, a nie v snahe zarobiť, ale v snahe usmerniť vlastníctvo do zákonných rámcov. Súd zneužil na akési svoje posmechovanie sa z holokaustu. Takže takýto jasný antisemitizmus je čitateľný aj z rozsudku Okresného súdu Žilina v tejto kauze, čo je aj z ústavného hľadiska na Slovensku nepripustné. Nielen Ústava SR ale aj právo Európskej únie nepripúšťa aby bol niekto z rasových dôvodov prenasledovaný a poškodzovaný na svojich právach ešte aj v 21. storočí.

Neodôvodnená kriminalizácia navrhovateľky a prítomnosť „ducha“ antisemitizmu je „čitateľná“ v priebehu konania i v rozsudku. Týmto počinom sa súd vehementne snažil, aby tortúru svojich predkov prežila v súčasnosti vo svojom vysokom veku, opätovne aj

navrhovateľka. Tento zámer sa súdu podarilo asi na jeho vlastnú spokojnosť doteraz uskutočniť. Pri nízkom dôchodku sťažovateľky, jej súd takýmto nezákonným postupom i rozsudkom, znemožnil na dlhé roky zlepšiť si životné podmienky, predajom svojho pozemku, ktorý pre vysoký vek, nemôže obhospodarovať.

Z nepochopiteľných dôvodov súd úplne ignoroval § 216, ods. 1 CSP, že súd je viazaný žalobným návrhom žalobcu.

Sťažovateľka, ktorá prežila holocaust svojej rodiny, sa nedá nikým poučovať o tom, čo antisemitizmus je alebo nie je.

16) Sťažovateľka si vôbec nemyslí, že by súd mal splňať jej želania. Ale ak súd nechce, odmieta, bagatelizuje zákon, európske právo, pravdu i skutočnosť, ponížuje a zosmiešňuje navrhovateľku a ignoruje ďalšie vecné i právne skutočnosti, musela sťažovateľka na to v odvolaní reagovať.

Konanie je poznačené aj tým, že medzi účastníkmi nevládla „rovnosť zbraní“. Súd neúmerne a neodôvodnene zvýhodňoval odporcu, priam ako jeho „advokát“, na úkor práv navrhovateľky. Aj odvolaním sa navrhovateľka domáha toho, aby jej vec bola vrátená na pôdu Občianskeho zákonníka a CSP.

Navrhovateľka veľmi dobre vie, že nemá žiadne právo hodnotiť sudcov, ale keď je súd urputne rozhodnutý navrhovateľku z neznámeho motívu perzekvovať, navrhovateľka sa takejto neodôvodnenej, svojvoľnej perzekúcií, zo strany súdu musí brániť.

17) Z Vyjadrenia predstaviteľa štátnej správy Okresného súdu Žilina je teda zrejmé, že keď bezdôvodne lživo osočuje sťažovateľku z jej údajne zisťných motívov je to úplne naopak pretože tento predstaviteľ štátnej správy súdu sa aj za cenu prekrucovania pravdy a právnych skutočností, snaží „svoj“ súd ochrániť ešte len pred možnou ústavnou finančnou sankciou.

Sťažovateľka sa nazdáva, že Vyjadrenie predstaviteľa štátnej správy súdu Žilina je svojim obsahom iba neúčinnou obranou nekonajúcej sudkyne a vzhľadom na vyššie uvedený rozbor tohto Vyjadrenia, ako aj vecného priebehu konania, sa sťažovateľka domáha toho, aby Ústavný súd SR pri svojom rozhodovaní toto Vyjadrenie nebral do úvahy.

Sťažovateľka považuje ústne pojednávanie v takejto jednoduchej veci, že by Ústavný súd zbytočne zaťažovalo, pretože predložené dôkazy o neodôvodnených prietahoch v súdnom konaní už súčasnosti predstavujú rozsahu 1153 dní, čo sú 3 roky a 58 dní, takže

poskytujú Ústavnému súdu SR, dostatočný podklad pre jeho rozhodnutie. Preto sťažovateľka netrvá na ústnom pojednávaní v predmetnej veci.»

4. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

II.

5. Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil tento relevantný priebeh a stav konania vedeného na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 7 C 296/2013:

Dňa 20. septembra 2013 podala sťažovateľka okresnému súdu návrh na vydanie platobného rozkazu o zaplatenie 1 016 € s prísl. (z titulu bezdôvodného obohatenia za užívanie pozemky) proti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaná“).

Dňa 8. októbra 2013 bola sťažovateľka okresným súdom vyzvaná na zaplatenie súdneho poplatku, ktorý zaplatila 18. októbra 2013.

Dňa 11. novembra 2013 okresný súd vydal uznesenie č. k. 7 C 296/2013-13, ktorým vyzval žalovanú, aby sa vyjadrila k žalobnému návrhu.

Dňa 4. decembra 2013 sa žalovaná vyjadrila k podanému návrhu.

Dňa 18. februára 2014 okresný súd nariadil pojednávanie na 19. marec 2014.

Dňa 24. februára 2014 bolo predvolanie na nariadené pojednávanie doručené žalovanej a rovnako bolo vyjadrenie žalovanej doručené sťažovateľke spolu s predvolaním na pojednávanie.

Dňa 20. februára 2014 a 26. februára 2014 boli okresnému súdu doručené ďalšie podania sťažovateľky.

Dňa 26. februára 2014 okresný súd zaslal sťažovateľke odpoveď na jej listy z 20. februára 2014 a 26. februára 2014.

Dňa 6. marca 2014 sa sťažovateľka podaním doručeným okresnému súdu vyjadrila k stanovisku žalovanej.

Dňa 19. marca 2014 sa uskutočnilo na okresnom súde pojednávanie. Na termín pojednávania sa sťažovateľka nedostavila, svoju neúčast' ospravedlnila prostredníctvom svojho manžela telefonicky 18. marca 2014 z dôvodu ťažkého ochorenia a požiadala o odročenie pojednávania a nariadenie nového termínu pojednávania. Písomné ospravedlnenie spolu s potvrdením lekára bolo súdu doručené 19. marca 2014 pred pojednávaním. Na žiadosť sťažovateľky bolo pojednávanie odročené na 23. apríl 2014.

Dňa 23. apríla 2014 sa uskutočnilo na okresnom súde pojednávanie. Na nariadený termín pojednávania sa nedostavila žalovaná, ktorá sa písomne neospravedlnila ani nepožiadala o odročenie pojednávania. V uvedený deň okresný súd pojednával v jej neprítomnosti. Pojednávanie bolo odročené na 11. jún 2014 na účely predloženia ďalších dôkazov zo strany sťažovateľky na preukázanie rozsahu užívania a výšky ceny, o čo sťažovateľka požiadala.

Dňa 15. mája 2014 a 21. mája 2014 sťažovateľka doručila okresnému súdu listinné dôkazné prostriedky.

Dňa 11. júna 2014 sa uskutočnilo na okresnom súde pojednávanie. Splnomocnený zástupca sťažovateľky navrhol pojednávanie odročiť na účely oboznámenia s listinnými dôkaznými prostriedkami, ktoré predkladala žalovaná, aby mohol k nim zaujať stanovisko. Ďalší termín pojednávania bol nariadený na 3. september 2014 na účely ďalšieho dokazovania.

Dňa 3. septembra 2014 sa uskutočnilo na okresnom súde pojednávanie. Súd na pojednávaní oboznámil listinné dôkazné prostriedky predložené žalovanou a oznámil účastníkom, že v dôsledku námietok žalovanej bude prejudiciálne skúmať nadobudnutie vlastníckeho práva sťažovateľky a na tento účel na návrh žalovaných si pripojí predmetný dedičský spis a vykoná ďalšie dokazovanie v zmysle návrhu sťažovateľky. Pojednávanie bolo odročené na 3. november 2014.

Dňa 18. septembra 2014 zaslal okresný súd sťažovateľke požadované listinné materiály a zároveň v tento deň zaslal Okresnému úradu Žilina, katastrálnemu odboru žiadosť o poskytnutie súčinnosti a zaslanie požadovaných listinných materiálov.

Dňa 2. októbra 2014 doručila sťažovateľka okresnému súdu ďalšie listinné dôkazy, ktoré okresný súd zaslal žalovanej na vedomie listom v rovnaký deň.

Dňa 6. októbra 2014 bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie Okresného úradu Žilina, katastrálneho odboru.

Dňa 29. októbra 2014 a 30. októbra 2014 bolo okresnému súdu doručené podanie sťažovateľky, ktorým zaujala stanovisko k pojednávaniu z 3. septembra 2014 a zároveň požiadala o odročenie pojednávania nariadeného na 3. november 2014.

Dňa 3. novembra 2014 sa uskutočnilo na okresnom súde pojednávanie. Na pojednávanie sa sťažovateľka nedostavila, svoju neprítomnosť ospravedlnila a navrhla ohliadku na mieste samom za účasti geodeta. Žalovaná predložila ďalšie listinné dôkazné prostriedky, ktorými spochybňovala vlastnícke právo sťažovateľky. Súd pojednávanie odročil na 27. november 2014 na účely ohliadky na mieste samom.

Dňa 7. novembra 2014 a 24. novembra 2014 sťažovateľka podaniami navrhovala spresnenie žalobného petitu.

Dňa 21. novembra 2014 podaním doručeným okresnému súdu sťažovateľka namietla zmätočnosť predvolania na ohliadku, ospravedlnila sa z neúčasti a žiadala stanovenie nového termínu ohliadky z dôvodu kolízie s pojednávaním na Okresnom súde Bratislava I, žiadala rozhodnúť najskôr o zmene petitu.

Dňa 26. novembra 2014 okresný súd zrušil termín ohliadky na mieste samom stanovený pôvodne na 27. november 2014. Zrušenie bolo v ten istý deň oznámené účastníkom konania telefonicky a faxom.

Dňa 27. novembra 2014 podaním doručeným okresnému súdu sťažovateľka žiadala, aby súd na jej návrhy na spresnenie petitu neprihliadal, tieto podania ruší, berie späť a doručí súdu opravené verzie spresneného žalobného petitu.

Dňa 2. decembra 2014 sťažovateľka podaním doručeným súdu rozšírila žalobu a žiadala o zaplatenie 1 064 € s prísl.

Dňa 3. marca 2015 sudkyňa stanovila termín ohliadky na 31. marec 2015, avšak z dôvodu, že v uvedený deň nebolo možné zabezpečiť služobné vozidlo, určila termín ohliadky na 9. apríl 2015, na ktorý boli predvolaní písomne účastníci konania.

Dňa 20. marca 2015 sťažovateľka podaním doručeným okresnému súdu namietala zmätočnosť ohliadky. K uvedenému podaniu okresný súd listom z 24. marca 2015 zaslal sťažovateľke a jej splnomocnenému zástupcovi vyjadrenie.

Dňa 30. marca 2015 podaním doručeným okresnému súdu právny zástupca žalovanej požiadala o odročenie ohliadky z dôvodu kolízie s inými označenými konaniami.

Dňa 30. marca 2015 okresný súd na žiadosť právneho zástupcu žalovanej zrušil ohliadku na mieste samom, o čom písomne vyrozumel strany sporu, pričom nový dátum ohliadky nestanovil.

Dňa 8. apríla 2015 podaním doručeným okresnému súdu sťažovateľka zaslala ospravedlnenie neúčasti na ohliadke.

Dňa 23. júla 2015 okresný súd uznesením č. k. 7 C 296/2013-190 pripustil zmenu žalobného petitu v zmysle návrhu sťažovateľky a zároveň v tento deň nariadil ohliadku na mieste samom na 13. august 2015. Zároveň na základe návrhov na vykonanie dokazovania žalovanej požiadala okresný súd listom z 23. júla 2015 o súčinnosť Okresný úrad Žilina, katastrálny odbor.

Dňa 10. augusta 2015 sťažovateľka podaním doručeným okresnému súdu ospravedlnila neúčasť na ohliadke.

Dňa 13. augusta 2015 sa uskutočnila ohliadka na mieste samom aj v neprítomnosti sťažovateľky a jej splnomocneného zástupcu.

Dňa 28. augusta 2015 bola okresnému súdu doručená odpoveď Okresného úradu Žilina, katastrálneho odboru.

Dňa 4. septembra 2015 sťažovateľka podaním doručeným okresnému súdu žiadala o vydanie opravného uznesenia k uzneseniu č. k. 7 C 296/2013-190 z 23. júla 2015.

Dňa 22. septembra 2015 okresný súd uznesením č. k. 7 C 296/2013-247 návrh sťažovateľky na vydanie opravného uznesenia zamietol a na 19. október 2015 nariadil pojednávanie, na ktoré boli účastníci písomne predvolaní.

Dňa 13. októbra 2015 bolo okresnému súdu zo strany sťažovateľky doručené podanie, ktoré obsahovalo odvolanie proti už uvedenému uzneseniu a zároveň návrh, ktorým sťažovateľka rozšírila svoju pôvodnú žalobu na sumu 2 128 € s prísl.

Dňa 14. októbra 2015 podaním doručeným okresnému súdu sťažovateľka ospravedlnila svoju neúčasť na pojednávaní 19. novembra 2015 a požiadala o odročenie pojednávania až do času, kedy bude o jej odvolaní meritórne rozhodnuté, a žiadala, aby nasledujúce pojednávanie súd nariadil a uskutočnil prostredníctvom videokonferencie.

Dňa 19. októbra 2015 sa uskutočnilo na okresnom súde pojednávanie aj v neprítomnosti sťažovateľky, okresný súd doručil žalovanej odvolanie a rozšírenie a zmenu žaloby a vykonal dokazovanie oboznámením s listinnými dôkaznými prostriedkami v zmysle predchádzajúcich návrhov. Pojednávanie odročil na neurčito na účely zvolenia ďalšieho procesného postupu – predloženia odvolania krajskému súdu a potom rozhodnutia o procesnom návrhu sťažovateľky na zmenu žalobného petitu.

Dňa 4. novembra 2015 bol Krajskému súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) doručený spis, aby rozhodol o odvolaní sťažovateľky voči uzneseniu č. k. 7 C 296/2013-247.

Dňa 8. januára 2016 bolo okresnému súdu doručené uznesenie krajského súdu č. k. 7 Co 660/2015-275 z 30. novembra 2015, ktorým krajský súd už uvedené uznesenie okresného súdu potvrdil.

Dňa 19. februára 2016 okresný súd uznesením č. k. 7 C 296/2013-278 pripustil zmenu žalobného petitu v zmysle návrhu sťažovateľky z 13. októbra 2015.

Dňa 4. marca 2016 okresný súd uznesením č. k. 7 C 296/2013-281 uložil sťažovateľke zaplatiť vecné náklady za vyhotovenie fotokópií listín.

Dňa 8. apríla 2016 súd nariadil termín pojednávania na 1. jún 2016.

Dňa 28. apríla 2016 sťažovateľka podaním doručeným okresnému súdu ospravedlnila neúčast' na pojednávaní a žiadala o jeho odročenie do času, pokiaľ sa súdu nepodarí zabezpečiť pojednávanie prostredníctvom videokonferencie.

Dňa 18. mája 2016 okresný súd uznesením č. k. 7 C 296/2013-288 zamietol návrh sťažovateľky na uskutočnenie pojednávania prostredníctvom videokonferencie.

Dňa 30. mája 2016 sťažovateľka podaním doručeným okresnému súdu podala odvolanie proti už uvedenému uzneseniu.

Dňa 31. mája 2016 okresný súd zrušil termín pojednávania nariadený na 1. jún 2016 s poukazom na § 119 ods. 4 Občianskeho súdneho poriadku z dôvodu, že sťažovateľka podala odvolanie proti uzneseniu okresného súdu č. k. 7 C 295/2013-288, a túto skutočnosť oznámil splnomocnenému zástupcovi sťažovateľky a právnenému zástupcovi žalovanej v ten istý deň.

Dňa 15. júna 2016 bol spis doručený krajskému súdu, aby rozhodol o odvolaní sťažovateľky proti uvedenému uzneseniu.

Dňa 1. augusta 2016 bolo okresnému súdu doručené uznesenie krajského súdu č. k. 10 Co 229/2016-303, ktorým krajský súd odvolanie sťažovateľky odmietol.

Dňa 13. septembra 2016 okresný súd nariadil pojednávanie na 12. október 2016, na ktoré boli účastníci písomne predvolaní.

Dňa 6. októbra 2016 sťažovateľka písomným podaním doručeným okresnému súdu ospravedlnila svoju neúčast' a neúčast' jej právneho zástupcu z dôvodov jej nezvratného mimoriadne zlého zdravotného seniorského stavu a súhlasila, aby sa pojednávanie uskutočnilo bez ich účasti.

Dňa 12. októbra 2016 sa uskutočnilo na okresnom súde pojednávanie. Súd pojednával v neprítomnosti sťažovateľky a za účasti právneho zástupcu žalovanej, vykonal ďalšie dokazovanie v zmysle návrhu žalovanej a pojednávanie odročil na 9. november 2016 na účely vyhlásenia rozsudku.

Dňa 7. novembra 2016 sťažovateľka doručila okresnému súdu list, ktorým súhlasila s pojednávaním bez jej prítomnosti a ospravedlnila svoju neúčast' na pojednávaní nariadenom na 9. november 2016.

Dňa 9. novembra 2016 okresný súd vyhlásil rozsudok č. k. 7 C 296/2013-330.

Dňa 30. novembra 2016 bolo okresnému súdu doručené odvolanie sťažovateľky proti uvedenému rozsudku.

III.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

7. Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či vo veci o zaplatenie 1 016 € s prísl. (neskôr o zaplatenie sumy 2 128 € s prísl.) postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 296/2013 dochádzalo k porušovaniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd pripomína, že predmet tohto konania bol vymedzený uznesením č. k. II. ÚS 832/2016-24 o prijatí veci na ďalšie konanie, a pokiaľ sťažovateľka namieta aj iné aspekty práva na spravodlivé súdne konanie než právo na konanie bez zbytočných prietahov (napr. že okresný súd „akceptoval špekulatívne listiny“, nebola zachovaná „rovnosť zbraní“, súd nezákonne „zadržiava dedičský spis“ a pod.), tieto námietky nie sú predmetom tohto konania pred ústavným súdom, ale môžu byť predmetom napr. odvolacieho konania.

8. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov(...)

9. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. I. ÚS 41/02).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo, alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého

jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

10. Pokiaľ ide o kritérium zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že rozhodovanie v napadnutom konaní mohlo byť po skutkovej stránke zložitejšie, pretože skutkové posúdenie veci si vyžadovalo prejudiciálne skúmať vlastnícke právo sťažovateľky, keďže žalovaná sa v napadnutom konaní snažila spochybňovať vlastníctvo sťažovateľky. Po právnej stránke možno danú vec považovať za štandardnú, nijako sa nevymykajúcu bežnej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov.

11. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľky v preskúmanom konaní, ústavný súd nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jej ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v napadnutom konaní k zbytočným priet'ahom. Pokiaľ sťažovateľka podala procesné návrhy (rozšírenie žaloby, žiadosť o odročenie pojednávania, odvolania), ústavný súd pripomína svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej využitie možností daných navrhovateľom procesnými predpismi (napr. podľa v tom čase platného a účinného Občianskeho súdneho poriadku) na uplatňovanie a presadzovanie ich práva v občianskom súdnom konaní spôsobuje síce predĺženie priebehu konania, nemožno ho však kvalifikovať ako postup, ktorého dôsledkom sú zbytočné priet'ahy (napr. I. ÚS 31/01). Sťažovateľka si za takýchto okolností musela byť vedomá toho, že dôjde k predĺženiu predmetného konania, a to bol tiež dôvod, že vec nemohla byť ukončená v kratšom časovom horizonte. *Z uvedených dôvodov však správaním sťažovateľky neboli vyvolané zbytočné priet'ahy v napadnutom konaní.*

12. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu a konštatuje, že z prehľadu procesných úkonov zistených zo súdneho spisu, ktorý bol ústavnému súdu zapožičaný, vyplýva, že okresný súd od podania návrhu (20. septembra 2013) konal vo veci v podstate priebežne, pričom dbal na záujmy účastníkov konania, napr. tým, že nariad'oval termíny dvoch súdnych pojednávaní (napadnutého konania vedeného pod sp. zn.

7 C 295/2013 a konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 7 C 296/2013) v rovnaký deň, aby sa sťažovateľka a ostatní účastníci konania nemuseli zúčastňovať pojednávani v rôzne dni. Významnejšiu nečinnosť počas celého trvania napadnutého konania nemožno pričítať okresnému súde. Ústavný súd síce pripúšťa, že pri celkovom trvaní posudzovaného konania v relatívne krátkom období od 26. novembra 2014 do 9. apríla 2015 (štyri mesiace) neboli úkony súdu vždy efektívne. Z judikatúry ústavného súdu však vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy (mutatis mutandis I. ÚS 47/03 a v ňom odkaz na predchádzajúcu judikatúru ústavného súdu). V okolnostiach danej veci ojedinelý a krátkodobý neefektívny postup súdu neovplyvnil podľa názoru ústavného súdu skutočnosť, že vec bola napokon meritórne rozhodnutá 9. novembra 2016 vyhlásením rozsudku. Napokon ústavný súd konštatuje, že napadnuté konanie trvalo na okresnom súde celkove 2 roky a 10 mesiacov (v dôsledku využitia opravných prostriedkov sťažovateľkou sa spis 2x nachádzal na krajskom súde, celkove na dobu vyše troch mesiacov; toto obdobie nemožno pričítať na vrub okresnému súde), vzhľadom na okolnosti danej veci toto obdobie je ešte z pohľadu čl. 48 ods. 2 ústavy akceptovateľné.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že nebolo možné z hľadiska komplexného posúdenia napadnutého konania považovať postup okresného súdu za porušenie práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

Postup okresného súdu, aj keď nebol vždy efektívny, sa zjavne nevyznačuje takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy.

Z uvedených dôvodov a v súlade so svojou doterajšou rozhodovacou činnosťou ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto nálezu.

13. Sťažovateľka okrem vyslovenia porušenia označeného práva navrhla, aby ústavný súd svojím rozhodnutím prikázal okresnému súde konať vo veci bez zbytočných

priťahov, a domáhala sa aj priznania primeraného finančného zadosťučinenia a trov právneho zastúpenia.

V zmysle ustanovenia § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde ak sa základné právo alebo sloboda porušili rozhodnutím alebo opatrením, ústavný súd také rozhodnutie alebo opatrenie zruší. V zmysle odseku 4 citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie. Z uvedeného vyplýva, že tieto výroky sú viazané na vyhovenie vo veci samej. Keďže v uvedenom prípade ústavný súd vyslovil, že základné právo, ktorého porušenie sťažovateľka namietala, porušené nebolo, uvedenými návrhmi sa pri svojom rozhodovaní už podrobnejšie nezaoberal.

14. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uložiť niektorému z účastníkov, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Keďže sťažovateľka v konaní neuspela, nepripadalo do úvahy, aby jej ústavný súd priznal náhradu trov konania.

15. Zo všetkých uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto nálezu.

16. Nad rámec uvedeného ústavný súd poznamenáva, že právny zástupca sťažovateľky „obsahom svojich písomných prejavov“ neprispieval k dôstojnosti a vážnosti úkonov (§ 38 Advokátskeho poriadku) v napadnutom konaní, a preto sa možno domnievať, že tak konal v rozpore s profesijnou etikou, ktorú je povinný dodržiavať (Preambula Advokátskeho poriadku).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. marca 2017